

Jørgen Tved (FK):

Det forslag, som Fælles Kurs har fremsat om, at Danmark altid og under alle omstændigheder skal være helt og totalt frit for atomvåben, burde være så tydeligt, at alle kunne forstå, hvad det drejer sig om. Jeg må tilstå, at hvis ikke man forstår de få linjer, forslaget indeholder, behøver det ikke at være forslagsstillernes skyld.

Hvad står der i forslaget? Der står, at »Folketinget pålægger regeringen at skabe sikkerhed for, at fremmede krigsskibe med atomvåben om bord ikke anløber danske havne eller besejler dansk territorialfarvand.« Kan det egentlig siges tydeligere? Er det ikke et sprog, som almindelige danskere normalt forstår, og som sandsynligvis også kan forstås, hvis det skulle blive oversat til et andet sprog?

Hvad står der i bemærkningerne? Der står: »Beslutningsforslaget indebærer, at alle atommagter, hvis militære enheder besøger Danmark, skal garantere, at atomvåben ikke medbringes.« Er det ikke også tydeligt og klar tale?

Så er der nogle, der kommer herop og siger, at det kan vi jo ikke kontrollere. Forsvarsministeren danser ballet hen over problemet, for det, han i virkeligheden ønsker, er at have mest muligt isenkram, uanset hvor farligt det er. Heller ikke atomvåben bekymrer ham; dem skal vi naturligvis have.

På den ene side kan man ikke konstatere, om et skib har atomvåben om bord. På den anden side kan både hr. Niels Anker Kofoed og hr. Behnke udmærket konstatere de voldsomme lagre, der ligger omkring Østersøen, og de kan også se, at Warszawapagten har atomvåben om bord i de skibe, der foretager øvelser i Østersøen. Jamen enten kan man se, eller også kan man ikke se. Enten kan man konstatere, at der er atomvåben om bord på de skibe, som anløber danske havne, eller også kan man ikke. Man kan vel ikke være synsk i det ene tilfælde og ikke i det andet. Det er muligt, at det har noget at gøre med politisk indstilling, ideologi, om man vil, om man er så synsk, som man ønsker. Der var jo engang en engelsk general, der blev berømt for at sætte kikkerten for det blinde øje.

Vi har tidligere oplevet, hr. Niels Anker Kofoed, hvordan vennerne fører os bag lyset. Der gik adskillige år, før man erkendte, at det bombefly, som faldt ned ved Thule, havde atomvå-

ben om bord. Det var faktisk først, da de mennesker, der havde deltaget i oprydningen, viste skader fra stråler, at man måtte gå til biddet og erkende, at her havde altså været en overtrædelse af, at Danmark altid og under alle omstændigheder skulle være atomvåbenfrit. Man kan altså ikke altid stole på vennerne – eller man kan måske altid stole på, at de fylder os med løgn.

I denne konkrete situation kunne det jo være befriende, om hr. Lasse Budtz havde så meget mod, som hans kollega i New Zealand havde, hans partifæller i New Zealand havde, at han sagde: Vi forlanger, at de, der kommer for at besøge os, giver os disse garantier. Hvis ikke de vil give os garantierne, må vi sige til dem: Desværre, venner, vi tør ikke tage risikoen ved jeres besøg. Så enkelt kunne det gøres, og resultatet er måske forudsigeligt: Der ville være nogle flådebesøg, som Langelinie og andre danske havne gik glip af. Så må vi kunne leve med det, hvis ikke de vil give os disse garantier.

Jeg synes derfor, at selv om hr. Lasse Budtz måske bevægede sig lidt i den rigtige retning, så var det med umådelig små skridt og med al mulig frygt for, at nogen skulle komme til at genere ham eller træde ham over tærne.

Jeg har den opfattelse, at den modstand mod atomvåben, der er i befolkningen, dette det frygteligste våben, vi har set til dato, også er ved at tvinge Socialdemokraterne i den rigtige retning. Det har taget lang tid, efter min opfattelse for lang tid, men nu er der åbenbart så meget pres på, at man har vanskeligt ved at opretholde tidligere tiders stædighed.

Jeg har lidt svært ved at forstå De Radikale. Ét er, at de måske ikke kan læse indenad, at de ikke rigtig forstår klart sprog. Noget andet er, at de engang var et antimilitaristisk parti. Også de danser umådelig forsigtigt: Her skal vi passe på, at vi ikke stiller for store krav.

Og så til hr. Niels Anker Kofoed. Der er både, der passerer internationale gennemfartsstræder, som vi internationalt har forpligtet os til er åbne for international skibsfart. Jeg beklager dybt, at vi på grund af disse forhold ikke kan forlange, at også disse både altid og under alle omstændigheder er uden atomvåben. Jeg beklager det, fordi jeg synes, det ville være godt, om vi til alle tider kunne sige: Der er ikke atomvåben på dansk territorium. Men vi har altså nogle særlige forpligtelser, som gør, at in-